

Література

1. Коритнікова Н. Фрагментарність сприйняття підлітком навколишнього світу / Н. Коритнікова // Педагогічна майстерня. – 2014. – № 6. – С. 33–36.

2. Романюк А. Роль образного мислення у процесі навчання / А. Романюк. – Science and Education: A New Dimension. Pedagogy and Psychology, VI (73), Issue: 175, 2018 Sept.

3. Савчин М., Василенко Л. Вікова психологія / М. Савчин, Л. Василенко. – К.: Академвидав, 2005. – 360 с.

4. Сухомлинський В. Слово рідної мови / В. Сухомлинський // Укр. мова і літ. в школі. – 1968. – № 12.

Від редакції. Продовженням цієї статті був фрагмент із підготовленого посібника І. Ющука, а саме – зразок використання художнього тексту на уроці мови в 6-му класі (урок 43. Закінчення іменників II відміни чоловічого роду в родовому відмінку однини).

Довелося зняти, щоб умістити слово прощання, оскільки сумна звістка впала раптово, коли журнал уже був готовий до друку...

Віraitha

ТРУДАР НА НИВІ УКРАЇНСТВА

Не стало Івана Пилиповича Ющука

Важко сприйняти цю реальність, рівно як і уявити без нього наш освітньо-культурний простір.

Він із тих, хто справді є незамінним.

Він із тих, хто до останніх своїх днів рухав непросту українську справу з її задавленими й новочасними болючими проблемами. А ним самим – в усьому – рухала діяльна любов і самопожертвність Україні. Тим жив, дихав і надихав усіх, хто мав щастя з ним спілкуватися, кого зводила з ним доля.

Він із тих, чия діяльність потужно виявлялася в багатьох іпостасях: мовознавець, літературознавець, методист, перекладач, письменник, громадський діяч. Правдивий патріот. Палкий пропагатор і несхитний оборонець рідної мови. Будівничий української України.

До Небесної Оселі відійшла душа Івана Пилиповича, а тут, на землі, залишився його слід – значущий, незникомий, закарбований у сотнях, тисячах сторінок блискучих статей, високофахових посібників, підручників, пристрасної публіцистики... По цьому сліду йтиме ще не одне покоління українців, користатиме духовний пожиток, створений потужним інтелектом і невсипущою працею професора Ющука.

У свій поважний вік Іван Пилипович не збавляв робочого темпу, працював із молодечою заповзятливістю, з ентузіазмом відгукувався на пропозиції-замовлення. Важко перелічити, скільки його праць видрукувано в «Дивослові». Тільки в цьому році вийшло дві статті та «Бібліотечка «Дивослова», яка, до речі, має назву, що промовляє до серця кожного українця, до його свідомості, змушує замислитися над своїми пракореннями і над своєю прямою причетністю до генетичного коду нації, яким є мова: «Українська мова в осяжності

тисячоліть». А хіба «Словник української мови VI століття» авторства Ющука не хвилює уяву, не пробуджує нашу історичну пам'ять, не зроджує в час шаленого ворожого тиску на нашу мову бажання захистити її, зберегти й передати нащадкам як найцінніший духовний скарб? Певно, саме для цього і створював професор Ющук цю лексикографічну працю, що засвідчує і давність, і своєрідність, і життєспроможність нашої мови. Та, власне, цій високій меті слугує все, що писане його пером.

Нам на всіх стачить його творчої спадщини.

Нам бракуватиме його мудрої прозірливості, доброї науки, теплого погляду на світ і людей.

Катерина РИБАЛКО